

Mục lục

Biết giữ lấy ước mơ	6	Cho và nhận	41
Người thầy của tuổi thơ	12	Kho báu của mẹ	45
Sức mạnh của nụ cười	17	Mẹ cháu cảm ơn bác	50
Chiến thắng	21	Hai viên quan	53
Một tấm lòng vàng	24	Điều ước lạ lùng	59
Tình mẹ tuyệt vời biết bao	27	Vỏ quýt dày, móng tay nhọn	71
Món quà của tình yêu	31	Điều ước cuối cùng	78

Biết giữ lấy ước mơ

Cậu bé nọ có cha làm nghề thuần ngựa. Ông luôn đem theo con trai nay đây mai đó, hết trang trại này tới trang trại khác, luyện lũ ngựa chưa thuần.

Một hôm, thầy giáo cho cả lớp viết luận, đề tài: *Lớn lên em sẽ làm nghề gì?*

Đêm đó, cậu bé viết bài luận dài, bày tỏ mơ ước trở thành một người thuần ngựa nổi tiếng như cha, và hơn thế, làm chủ trại ngựa của chính mình. Cậu viết rất tỉ mỉ về trại ngựa tương lai, thậm chí còn vẽ cả sơ đồ trại ngựa nữa.

Hôm sau, cậu mang bài nộp cho thầy giáo. Vài ngày sau, cậu bé nhận lại bài làm của mình với điểm 1 to tướng kèm một lời nhắn: *“Đến gặp tôi sau giờ học.”*

Cuối giờ, cậu đến gặp thầy giáo và hỏi:

- Thưa thầy, tại sao con bị điểm 1?

Thầy giáo nói:

- Em muốn làm một việc chắc chắn không thể nào làm được. Ước mơ của em không thực tế. Gia đình em không có tiền, không có chỗ ở ổn định, em chẳng có chút khả năng nào thực hiện ước mơ đó. Em có biết làm chủ trại ngựa cần rất nhiều tiền không? Bây giờ tôi cho em về làm lại bài luận này. Nếu em viết thực tế hơn thì tôi sẽ chữa điểm cho em.

Cậu bé về nhà và nghĩ mãi, nghĩ mãi. Sau cùng, cậu tìm cha hỏi ý kiến. Người cha vỗ vai con.

- Con trai, chính con mới là người quyết định. Đây không chỉ là một bài luận, mà còn là ước mơ của đời con.

Cậu bé nhoén miệng cười. Hôm sau, cậu tới gặp thầy giáo:

- Thưa thầy, thầy có thể giữ điểm 1 của thầy. Còn con xin được giữ ước mơ của con ạ.

Nhiều năm sau, thầy giáo dẫn đoàn học sinh đi tham quan một trại ngựa nổi tiếng. Thầy nhận ra người chủ trang trại rộng lớn chính là cậu học sinh bị điểm 1 năm xưa. Cầm tay học trò cũ, thầy giáo nói:

- Khi xưa, nếu anh nghe thầy làm lại bài, tức là anh đã đánh mất ước mơ của anh. Ước mơ ấy hôm nay đã thành hiện thực. Thầy thấy mình có lỗi vì thầy không chỉ đối xử với mình anh như thế. Suốt bao nhiêu năm qua, thầy làm vậy với bao học trò khác. Thầy rất ân hận về điều đó.

